

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

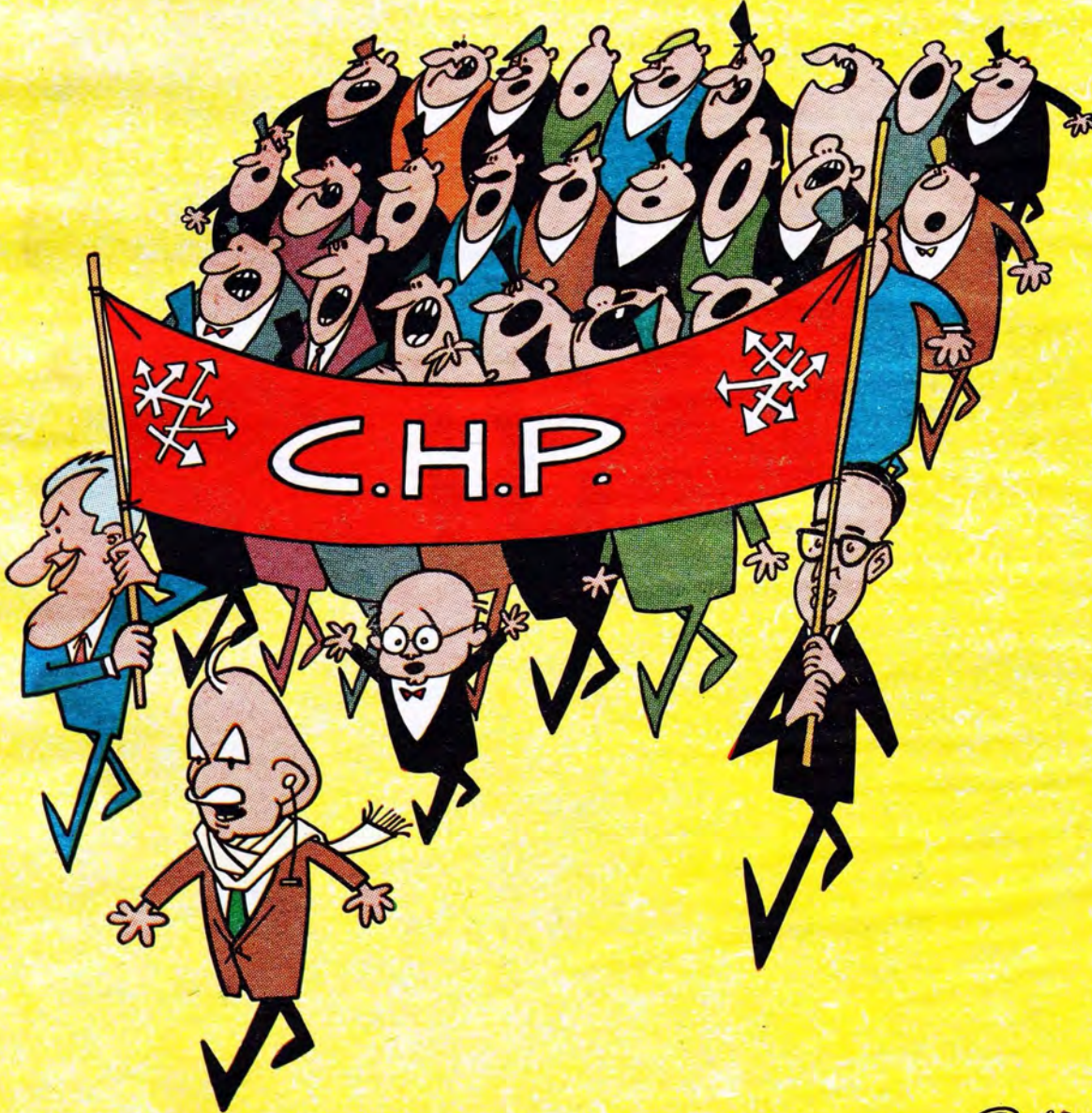
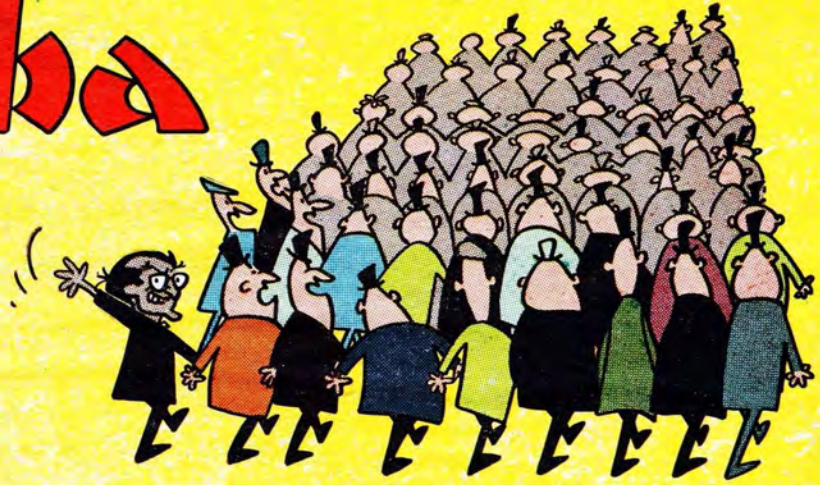
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

«Cumhuriyet Halk Partisi,
ortanın solu yüzünden ikiye
bölünüyor.» — Gazeteler —

— Güneş ufuktan şimdi doğar,
Yürüyelim arkadaşlar!

Semih Berkay

7 Milyon liralık yeni DEV çekiliş için

Bu yeni fırsatı kaçırmayınız... 31 Aralık tarihine kadar TÜRKİYE İŞ BANKASINDA hesap açtararak 7 Milyon liralık yeni DEV ÇEKİLİŞE mutlaka katılınız. Zengin ve cazip ikramiyeleri kazanma şansınızı artırmak için tasarruflarınızın tamamını TÜRKİYE İŞ BANKASINA yatırınız. İŞ BANKASINDAKİ her 200 liranız için ayrı bir kur'a numarası alırsınız.

TÜRKİYE

BANKASI

Yeni Dev Çekilişte:

60 APARTMAN DAİRESİ
5 ADET 100.000 LİRA
10 ADET 50.000 LİRA
50 ADET 10.000 LİRA
100 ADET 5.000 LİRA
500 ADET 1.000 LİRA
ayrıca 15 000 adet
para ikramiyesi

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans: 7081—267)

AKBABA

Yıl: 43 Cilt: 9 Sayı: 49 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 1 Aralık 1965

Yavrularını yiyen kedi!

CUMHURİYET Halk Partisi, üç ünlü üyesini, yakışsız bir sinirlilikle, çirkin politikacı ilan etti: Nihat Erim'i, Selim Sarper'i, Feridun Cemal Erkin'i!

Batağa saplandırılmış bir Kıbrıs davamız var. İnönü koalisyonunun, Büyük Millet Meclisinden güven oyunu daha dün almış yeni iktidara bıraktığı uğursuz miras budur.

Demirel hükümeti, şimdi, milletlerarası çatışmalarda hiç tecrübesi olmayan Dışişleri Bakanını bu davanın tartışılması için Amerika'ya gönderiyor.

Çok partili rejimin başından beri, yirmi yıl ortaklaşa savunduğumuz tek konu budur: Dış politikada beraberlik.

İşte, A.P. iktidarı da bu güzel geleneğe uyarak Halk Partisinin kapısını çaldı ve üç üyesini, Erim'i, Sarper'i, Erkin'i işbirliğine çağırıldı.

Nihat Erim, Kıbrıs anayasasını hazırlamış adamdı. Sarper, birinci İnönü hükümetinin Dışişleri Bakanı idi. Erkin de yine İnönü hükümetinin son Dışişleri Bakanı!

Üçü de, Kıbrıs kördüğümünün, yıllar boyu çözmeğe çalışmış, bütün güçlüklerini, bütün gizliliklerini, bütün sakatlıklarını ve bütün oynanmış ve oynanacak oyunlarını herkesten iyi, herkesten yakın bilen devlet adamları-mızdır.

Kendilerinin kalbi, bu kardeş çağırısı karşısında ne konuştu, bilmeyiz. Ama C.H.P., parti olarak, yeni iktidarın bu isteğini reddetti!

Hemen söylemek isterim: Gitseler ne olacaktı sanki?.. Şimdiye kadar gittiler de ne oldu sanki?.. Hiç... Sade hiç!.. Eğer, ellerinde kimsenin bilmediği bir gizli büyü olsaydı, onu iktidarda iken gösterirdiler.

Tam tersine, Kıbrıs işini bu hale, bu perişanlığa, bu kaybedilmiş duruma düşüren, dış politikanın büyük ustası tanıdığımız Sayın İnönü'nün ve onun derme çatma hükümetlerinin ta kendisidir. Anlatalım:

Kıbrıs üstünde, artık unutturduğumuz bir üçlü anlaşma vardı: Türkiye, İngiltere, Yunanistan arasında. Bu anlaşmaya karşı gelindi mi, üç devletten her biri, duruma ayrı ayrı el atabildi.

Makaryos, tek başına anayasayı bozunca, biz şikâyetinde bulunduk ve üçlü toplantı istedik. Neydi şikâyetimiz?.. Makaryosun anayasayı bozması... Üçlerin konuşacağı tek konu buydu.

Kıbrıs'ta ne meşru bir devlet reisi kalmıştı, ne meşru bir hükümet. Artık, onları karşımıza alıp konuşamazdık!

Ne yaptı İsmet paşa hükümeti?.. Sanki üçlü anlaşmaya anayasanın bozulduğunu şikâyet eden kendisi değilmiş gibi, tuttuğu bu doğru yoldan saptı ve artık muhatap olmak yetkisini kaybeden Makaryosa protesto notası verdi. Yani, meşruluğunu yitiren papazı ve tayfasını resmen bir daha tanıdı. Bunun, kendi kendisi ile çelişmeye düşmekten başka anlamı var mıdır?

Gerileme bununla da bitmedi. Davanın üçlü topluluktan çıkıp Birleşmiş Milletlere gitmesini de kabul ettik.

Birleşmiş Milletler statüsünün, madde 36, ikinci paragrafında, aralarında anlaşmazlık olan devletlerin özel bir anlaşmaları varsa, düğümün çözülmesi için, o

anlaşmadaki çarelerin kullanılması öngörülmüştür.

Biz, önümüzde böylesine açık bir kapı varken, konseyin 33 üncü ve 35 inci maddeleri içinde tartışmayı kabul ettik.

Bu neydi bilir misiniz? Konseyin, artık üçler arasındaki anlaşmayı dikkate almaksızın istediği kararı vermesi idi.

Bu kararın getirdiği sonuç yüzde yüz bize karşıdır. Konsey:

1 — Makaryos hükümetini, Kıbrıs'ın meşru hükümeti tanıdı.

2 — Kıbrıs'ta güvenliği korumak için her vasıtayı kullanmasını tavsiye etti.

3 — Gönderilen Barış Gücünün, Makaryos hükümetinin muvafakatiyle gönderildiğini açıkladı.

Bu kararları, basında bizim zaferimiz diye yankılatan C.H.P. iktidarı, kendi şaşkın politikasına şaşacağına, her törende Barış

Gücü kumandanının Makaryosun arkasında yer almasına şaşıtı.

İşte İsmet paşa hariciyesinin Demirel hariciyesine bıraktığı miras!

Şimdi, onbinlerce Kıbrıs askerinin silâh çatığı ve onbinlerce Yunan askerinin yerleştiği işgal edilmiş bir Kıbrıs var karşımızda. Biz bu Kıbrıs'a, top, tüfek, süngü değil, kuru fasulyeyi bile Makaryos'un kontrolünden sonra sokabiliyoruz!

Söyleyin bana: Ortada bir başarısızlık, ortada bir beceriksizlik, ortada bir suç varsa kimindir?

C.H.P. politikası, bize yalnız Kıbrıs'ı kaybettirmedi. Şu kısır, şu duygusuz davranışı ile, işte üç üyesinin vatandaş gözündeki itibarını da kaybettirdi.

Kendi yavrularını yiyen bir kedi karşındayız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Gazeteci — Ayol, senin gölgeni Yeni Komedi sahnesinden kaldırmışlar..
Eşek — Eh, ben de gider politika sahnesinde oynarım!..

İKBAL Hanım, ikinci katın koridoruna gelince, etrafına bakındı. Pencerenin yanındaki kalorifer radyatörüne sırtını dayamış, uyuklayan adama doğru yürüdü:

— Bey kardeşim, dedi. Buraya bakan kimse yok mu?..

Adam, gözlerini araladı, ama istifini bozmadı:

— Kimi arıyorsun sen?..

— Buraya bakan kimse yok mu, dedim.

— Nereye bakan?

— Bu binaya bakan..

— Ne yapacaksın?

— Bir şey soracaktım.

— Sor..

— Sivil Savunma Müdürü, burada mı oturuyor?

— Edip Bey mi?

— Adını bilmiyorum. Sivil Savunma Müdürü diye tarif ettiler..

— Burada, Sivil Savunma'ya Edip Bey bakıyor..

— İyi ya.. Onu göreyim beş dakikacık..

— Helânın yanındaki oda değil, onun üstündeki oda.. Bak, bir adam çıktı içerden şimdi.. O kapıdan gir..

— Allaha emanet ol efendi kardeşim..

İkbal Hanım, adamın tarif ettiği tarafa yürüdü. Oda kapısı aralıktı. Şöyle bir, göz ucuyla baktı. Masada oturan yaşlıca adam, telefonla konuşuyordu. Kadın, telefon konuşması bitinceye kadar dışarıda bekledi. Sonra kapıyı tıkrıdattı, ezile büzülme odaya girdi:

— Çok affedersiniz beyfendi kardeşim, dedi. Sivil Savunma Müdürü siz misiniz?

Adam, nezaketle karşıladi onu:

— Ben'im efendim, buyurun..

— Bu Sivil Savunma yüzünden başıma çok işler geldi de, o sebebe ben de size geldim. Bu Sivil Savunma tecrübesi bir daha ne zaman yapılacak?

— Zamanı şimdiden belli değil.. Ama, herhalde yapılacak. Niçin sordunuz?..

— Niçin olduğunu anlatacağım şimdi. Ama, müsaade ederseniz, bir nefes alayım iptida..

— Şu kanapeye buyurun, oturun.. Herhalde merdiven çıktığınız için..

— Yaşım o kadar ilerlemiş değil ama, Nebahat'in kocası «sende damar sertliği var» diyerekten korkuttu beni!

— Oturun, istirahat buyurun efendim..

— Teşekkür ederim oğlum..

— Sivil Savunma hakkında ne görüş-
cektiniz hanımefendi?..

— Hani geçenlerde, perşembe günü müydü neydi, radyo haber vermişti. Onun üzerine biz de, mavi kâğıtlar alarak, evin içinde ne kadar alettirik lâmbası varsa, hepsini mavi kâğıtla kapladık. Perdeleri de sımsıkı örttük. Yemeğimizi de erkencene yedik. Sonradan ben yattım.

— İyi yapmışsınız. Aynı şekilde davranmak, her yurttaşın görevidir zaten..

— Ertesi sabah oldu. Kız geceleyin, o kör ışıktaki pulis hafiyesi romanını okuduğu için, erken uyanmadı. Ben de onu uykuda bırakarak, biraz yemeklik alayım diye çarşıya çıkmıştım. Tam kerevizli tarttırıp parasını verirken, Şükriye Hanım diyerekten bir tanıdık vardır, ona rastladım. Kocası da Dördüncü Asliye Hukukun başkâtibi oluyor. Doğrusunu istersen, ben bu Şükriye Hanımı pek sevmem.

— Neden efendim?..

— Çünkü bu kadın, dedikoduya fazlacana düşkündür. Hani «Kadın kısmının en dedikodu etmiyeni, Sultan Süleyman'a kâhya olur» diyerekten bir lâf vardır ama, Şükriye Hanım öylesi değil.. Muhtar Remzi'nin kapısının günde kaç sefer çalındığını

dan tut, Benzinci Hamdi Efendinin gelini, gazoz kapağının içinden kaç lira ikramiye kazandığına kadar, hepsini bilir. Servet Hanımların ortanca kız, Adamo'nun son plâğını kaçta aldı? Çarliston Sabahat, haftada kaç sefer Savuna'ya taşınır?.. Tütüncü Hidayet'in karısı kaç kolon spor toto oynar?.. Belkis Hanımın baldızı ne zaman aş erecek diyerekten aklına ne gelirse sor. O karıdan hemen cevabını alırsın.. Zaten o yüzden, bu kariya bizim mahallede «İki ayaklı Anadolu Acansı» derler.

— Evet efendim, sonra?..

— Sonracığıma, hal hatır sorup da, ortalığın halinden iki lâf edeceğimiz sırada, canavar düdüklüleri ötmiye başlamaz mı?..

— Evet.. Alârm verilmişti o sabah..

— Öyleymiş.. Ben ilk sıftah, yangın var zannederekten telaşlandım. Bereket, Şükriye Hanım biliyormuş öyle olacağını.. «Yürü kardeş!.. Çabuk kaçalım» diye beni kolundan tuttuğu gibi, Letafet Apartmanına sokuverdi.

— Tabii.. Farazi bir hava hücumuna karşı, derhal bir sığınağa girmek icabeder.

— Biz de öyle yaptık.. Eskiden bizim mahallede «Solucan Ragıp» diyerekten demokrat bir ocak başkanı vardı. Onu ara sıra, şakadan korkuturduk. «Ragıp!.. 27 Mayıs geliyor, çabuk kaç..» der demez, herif hemen kömürlüğe saklanıverirdi. Gülme komşuna, gelir başına demişler.. Bizimki de o hesap.. Letafet Apartmanının kalorifer dairesine girdik, hâsılı kelâm..

Biz girdik ama, arkamızdan da söktün başladı.. O simitçiler mi istersin, o lâhmacun satanlar mı istersin, otobüs bilâtcıları mı istersin, kasabın çırağını mı istersin, mektepli kızlar mı istersin?.. Apartmanın kalorifer dairesi, beş dakkamın içinde Nuhun Gemisine döntüverdi. Kimi cıraga içer, kimi bağıra bağıra şarkı söyler, kimi de korkudan büzülmüş, oturur.

— Evet.. Oluyor maalesef böyle şeyler..

— Tam o sırada aklıma benim kız geldi.

«Eyyvah, dedim, uyku sersemi canavar düdüklülerini duyduysa, yavrucuğum korkudan helâk olmuştur» diyerekten, aldı beni bir tassa.. Kalorifer dairesinde de yarım saat kalmak lâzımmış.

— Evet.. Sadece yarım saatlik bir sıkıntı..

— Ama bu yarım saat, bana bir aymış gibi geldi.. Tekrar düdüklü ötti. Selbeslik ilân edildi. Helecandan, Şükriye hanımla da iki çift lâf edemedim. Allahaismarladık diyerekten acele eve koştum. Evde bizim kızı, kodunsa, bul. «Ayol bu kız, süsünü püsünü yapmadan nereye gider böyle?..» diyerekten, bir iki sefer seslendim.

— Belki o da sığınağa girmişti..

— Öyleymiş ya.. Bizim evde sığınak filân olmadığı için, «Acaba kız kömürlüğe mi girdi?» diyerekten, elime bir kibrit alıp aşağıya

— Ah, bir de ekmek kapısı olsa!

Mikrop yuvası!

ğya indim. İçerisi zifiri karanlık.. Gene seslendim, ses seda yok.. Kibriti bir çakayım dedim. Çakınca ne görsem beğenirsin?..

— Hayırdır işallah?..

— Bizim kız, alt kattaki şöför Namık'la sarmaş dolaş değil mi?..

— Allah Allah!

— Yalanım varsa iki gözüm kör olsun.. Yere, şilte gibi bir şey sermişler, üzerlerine de bir örtü almışlar, sanki birbirlerine kilitlenmişler.. Ben onları o halde görünce, beynimin taşı atıverdi.. Şöför Namık'a «Ulan rezil herif.. Körpeçik kızı koynuna almya utanmıyor musun?..» dedim. Herif öylesine pişkin ki.. Teyzeciğim dedi. «Sivil Sarılma tatbikatı yapıyoruz.. Senin haberin yok mu?..» O zaman, üzerlerinden örtüyü çekiverdim.. Ne göreyim?.. İkisi de çıplak değil mi?.. «Ulan reziller, bu ne hal?..» diyerekten avazım çıktığı kadar bağırışım.. Herif hâlâ oralı değil.. Bir lâf tutturmuş.. Sivil Sarılma diyor...

«Ulan niye soyundunuz?..» dedim.. Herif de bana «Teyzeciğim, hükûmattan gelen emir öyle.. Sivil olarak sarılma yapacakmışız» dedi. Bunun adı «Sivil Savunma» mıdır yoksa «Sivil Sarılma» mıdır diyerekten epî ağız dalaşı yaptık. Ama ne çare ki olan olmuş, atı alan Üsküdar'ı geçmiş. Kızı, saçından yakaladığım gibi çıkardım üst kata..

— Efendim, sizin anlatmanıza göre, onlar önceden anlaşmışlar, kömürlüğe o sebeple girmişler...

— İyi ama, siz sığınak icadı çıkarmamış olsaydınız, bunlar da başımıza gelmiyecekti. Şimdi üç gündür, kız sofraya oturmuyor mu, bir bulantıdır başlıyor, sonra da affedersiniz gasyan ediyor..

— Evet.. Anlaşıyor.. Ama kusur bizde değil.. Çünkü bizim yaptığımız, sadece millî

görev.. Mesele, madem böyle bir sonuca vardınız, siz de işi, tatlıya bağlayıverseydiniz..

— Dün gece bağladık.. Ama zor bağladık.. Oğlan önce mırın kırın etmiye kalktı. Sonra benden zapatayı yiyince, yelkenleri indirdi suya.. Uzun lâfın kıyası sözü kestik..

— Bakın, ne kadar da hayırlı olmuş..

— Orasını Allah bilir.. İşallah muradlarına ererler diyelim.. Ben senin epice başını ağrıttım evlâdım.. Artık gideyim.. Yalnız ki, esas soracağımı da soruvereyim...

— Buyurun efendim...

Kadın, sesini biraz alçalttı:

— Bu Sivil Savunma tecrübesi, bir daha ne zaman yapılacak?

— Ne zaman yapılacağı şimdiden belli değil.. Niçin sordunuz?..

— Herkesin kendine göre bir hesabı vardır da, onun için sordum! Bakarsın, bir daha ki sefere de benim kısmetim açılır.. Onun için birkaç gün öncesinden kömürlüğü temizliyeyim de, elimiz yüzümüz kömür tozuna bulanmasın diyerekten sordum.. Ama madem zamanı belli değil.. Biz de o zamana

Kayıp Aranıyor!

14 Kasım 1965, pazar günü Dünya gazetesinde çıkan ve birinci sahifede altı sütun üstüne yayınlanan bu çok önemli ajans haberi, Cumhuriyet, Milliyet, Akşam gazetelerinde görülmemiştir. Eğer iç sahilelerde küçük harflerle sütunlar arasında saklandı ise, görenlerin, bulanların, vatandaşları aydınlatmaları rica olunur.

ADANA, (A.A.)

İncirlik Üs Komutanı Kurmay Albay Zeki Utku, Anadolu Ajansı'na, İncirlik Üs Komutanlığı hakkında şu açıklamayı yapmıştır:

«Zaman zaman, gerek mahalli ve gerek diğer gazetelerde, İncirlik Hava Üssü ile ilgili yayınlarda, Üs Komutanlığının komuta yetkisinin Amerikan Komutanlığına ait olduğu zannedildiğinden, yanlış makam ismi kullanılmaktadır.

İncirlik Üs Komutanlığı Türk Komutanlığına aittir. Teşkilât ismi Hava Atış Bombardıman Destek Grup Komutanı olan Türk Komutanı İncirlik Üssünün komutanıdır. Amerikan Komutanlığı üs'deki Amerikalıların komutanıdır.»

kadar, ister istemez dişimizi sıkacağız, öyle değil mi?..

Adam gülümsüyerek cevap verdi:

— Öyle efendim..

Kadın ayağa kalktı. Kapiya doğru yürüdü:

— Haydi Allahısmarladık evlâdım, dedi.

— Güle güle hanımefendi...

Kapıdan çıkarken, kadın kendi kendine mırıldanıyordu:

— Madem hepimize düşen millî vazifeymiş bu.. Vazifemizi yapacağız elbet!

Adnan VELİ

BİZİM YOKUŞ

Yine bizim takım

RIZA Tevfik'i yıllar eskitemedi. Hâlâ okunan, hâlâ sevilen şairdir.

Uçun kuşlar uçun doğduğum yere,
Şimdi dağlarında mor sümbül vardır.

Bu iki mısraı, daha bir ay önce, bir gurbet akşamında bir hanımefendiden dinledim...

Hastayım, yalnızım, seni yanımda
Sanıp da bahtiyar ölmek isterim!
Mahmur-u sevdâyım cam-i lebinden
Kanıp da bahtiyar ölmek isterim!

Dörtlülüğü, sık sık dudaklarım da dolaşır...
Neden?

Çünkü Rıza Tevfik şairdir, sabiden şairdir, son şair.

Ama o, şairliğini küçümser, filozofluğu ile övünürdü. Çünkü ciddi olmak kaygusunda idi o tatlı, o şakrak adam.

Tevfik Fikret'den bize kalan nedir? Edebiyatımızın temel taşı bir «Rübab-ı şikeste» ve unutulmaz bir «Halûk'un defteri» değil mi?

Hayır, Fikret, tablolarını şiirlerinden çok sever, şiirlerinden çok beğenirmiş!

Recaizade Ekrem bey de böy-

ledir: Piyanoda «Üsküdar'dan gelir iken aldı da bir yağmur»u çalan parmaklarına hayranlıkla bakar ve müzisyen olacağına şair olduğuna üzülürmü?

Bunlardan daha şaşacağınız var: Yahya Kemâl, diplomatlığını, şairliğinden üstün tutardı! Bu eski şöhretlere katacağımız en yeni şöhretimiz Aziz Nesin'dir. Onun da bütün çabası, bütün isteği, ağır, ciddi bir yazar olmak...

Mizah edebiyatımıza tek imza ile bir şaheserler kitaplığı veren bu üstün yaradılışın kendi yayınevine yakıştırdığı isme bakınız: Düşün Yayınevi!

O, iki birincilik aldı. Bizim Dil Kurumundan değil milletlerarası Sanatçılar Kurumundan, iki dünya birinciliği... Bu birincilikleri, palavra makaleler birinciliği sanmayınız, palavraya asla gelmeyen iki hikâye birinciliğidir, iki mizah hikâyesi...

Aziz Nesin, yaptığı işin, başardığı işin ne kadar büyük, ne kadar ağır, ne kadar ciddi olduğunun farkında değil...

Makalelerle söyleyecek düşünceleri olduğunu sanıyor. Bilmiyor ki, düşüncelerinin hepsini unutulmaz hikâyelerinde yaşatmaktadır. Hiçbiri hatırlanmayacak makalelerinde değil...

Ama Aziz'in asıl büyük acısı, kendi toprağında, kendi milleti arasında suçlandırılması, kötülenmesidir sanırım.

Bunun içindir ki, bana yazdığı

mektuplardan birinde «Herkesin mutluluğu için çalıştım» diye yakınıyor bu mutsuz adam!

Aradığı saygıyı, beklediği sevgiyi, umduğu ilgiyi, sınır dışı ülkelerde yabancılardan gördü. Bunu anlatırken, sesi öyle buruk, gözleri öyle içinden yaşlı idi ki...

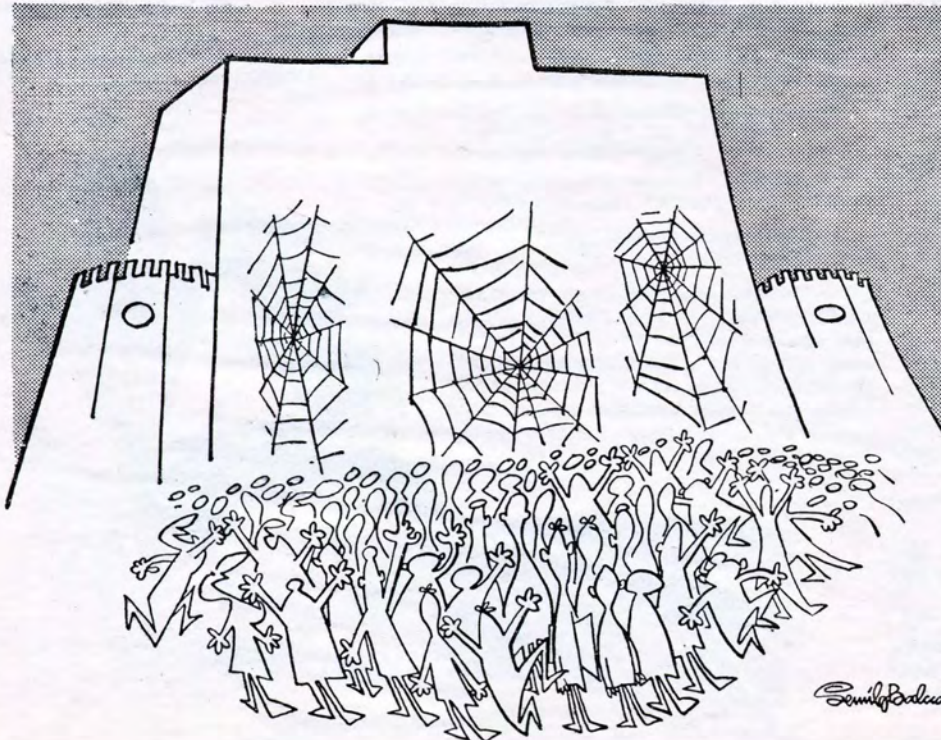
O, Türkiye'de yalnız üç yerden yakınlık gördü: Biri okurlarından... Ama bu yakınlık, sağdan soldan gelmiş mektuplar ve gönüllerde gizlenmiş sevgilerden öteye gitmez. Öbür iki yakınlık, ya Emniyet Müdürlüğü'nün yakınlığıdır, ya Sıkı Yönetimin!

Erişilmez mizahçımız ve eski Türk subayı Aziz Nesin'in portresini, Akbaba'nın 11 Ağustos 1965 tarihli sayısında çıkmış bir yazısından aldığım satırlarla tamamlıyorum:

«Sevgili okurlarım! Bu mektubumu size Helsinki'den yazıyorum. Finlandiya'nın başkenti Helsinki'de dünya barış kongresi toplandı. Yüziki ulustan binaltı-yüzden çok delege var. Her ulustan en az sekiz, on delege... Türkiye'den ben yalnızım. Ama Türk bayrağı, yüziki ulusun bayrağı arasında dalgalanıyor.

Bayraklara bakıyorum: En güzel dalgalanan bizimkisi...

Artık bizim bayrak mı güzel dalgalanmasını biliyor, yoksa bana mı öyle geliyor, orasını anlamadım. Ama hiç şüphe yok, rengi ile, biçimi ile, boyutu ile, bizim bayrak, bütün bayrakların en güzelini!»

Üniversiteye yine birçok öğrenci giremedi.

ğından takan Aziz Nesin!

İşte, sevgilisinin parmağına nişan yüzüğünü tel örgü aralı Sermet Muhtar

Bir yaz günü, Göztepede bir köşke davet edildim. Edildim de değil, edildik. Bu köşk, Askeri Müze Müdürü Muhtar paşanın köşkü. İki saatte ancak dolaşabileceğiniz çamlıklar içinde, beyaz bir köşk. Büyük, saltanatlı bir demir kapıdan giriliyordu bahçeye. Sonra, geniş, yayvan, insanı yormayan beyaz, mermer merdivenler... Köşke giriyorsunuz.

Sermet Muhtar, tek çocuğu idi Muhtar paşanın.

Henüz yirmi yaşındayım. Şehir Tiyatrosu, ki o zaman adı Darülbeydi idi, benim manzûm piyesimi, Binnaz'ı oynamıştı. Bütün memleket aydınları, şairler, romancılar, devlet adamları tiyatroydaydılar o gün... Ve bu davet benim şerefime idi.

Orhan Seyfi vardı, Faruk Nafiz vardı, Vâlâ Nurettin vardı... Bir de, köşkün selâmlık bölümünde kiracı oturan tarih profesörü Azmi beyin oğlu Mükerrrem Ali vardı, amatör şair Mükerrrem Ali.

Hatırimda kalanlar bu kadar...

Köşkün içi saray: Kalın atlas perdeler, yaldızlı kornijlerden dökülüyor. Ortada altın oymalı mermer masa. Kanepeler, koltuklar, her şey birer müze parçası...

Koca salonda, bir avuç insan kaybolmuştu...

Biraz sonra, kibritler çakıldı, lâmbalar yakıldı, büyük, buzlu fanuslar içinden ısıdı...

Sermet Muhtar, ne kadar telaşlı idi o akşam... Giriyor, çıkıyor, kiracısı Mükerrrem Ali'yi çağırıyor, kapı arkasında fısıldaşıyordu...

Bir saati aşan bu sinirli konuşmalar ve konuşmalardan sonra, buyrun dediler yemek odasına...

Yine kocaman bir odada kocaman bir masa etrafına ağır, oymalı, yüzleri aşınmış sandalyeler dizilmişti... Ama, bu zengin dekor içinde ne fakir bir sofraydı bu: Ortada bir şişe rakı, bir sürahi su, bir kristal tabakta yeşil salata, peynir, zeytin, ekmek...

İçki böyle başladı, böyle bitti o akşam.

Yemek mi?.. Büyük bir sahan da, adam başına tek yumurta!

Ahçı hastalanmış da.. Hizmetçi izinli imiş de.. Bizi habersiz çağırılmış da...

Sonradan öğrendim: Bu köşk, Osmanlı İmparatorluğundan bir küçük örnekti. İmparatorluk, bütün gelir kaynakları ile nasıl Düyun-u Umumiye'nin pençesinde ise, bu köşk de sarrafların, tefecilerin pençesinde idi...

Muhtar paşa, Atatürk'lerin, İnönü'lerin balestik hocası, ünlü bir asker, ünlü bir paşa idi. Eşi Kevser hanımın babası, Abidin paşa idi. Dedeleri yine sirmalar, nişanlar içinde bir başka paşa...

Şimdi, yüzlerce çam ormanına gömülmüş bir köşk ve yaldızlı bir yoksulluk içinde yaşıyordu bu paşalar sülâlesi!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Par, por, pır, pur... AZİZ NESİN

Öğren de gel!

Yeni hükümetin programı üstüne milletvekili ve senatörlerin konuşmalarını radyodan dinlemişsinizdir. Ben bu konuşmalara pek, ama pek şaştım. Konuşmaların özüne, anlamına değil, bunlardan daha önce söyleyişe şaştım. Şu bildiğimiz «program» kelimesini, milletvekillerinden, senatörlerden kaç tanesi doğru söyleyebildi?

Küçük çocuğu bişey alması için evden mahalle bakkalına gönderirler de, çocuk

bitirli alacağı şeyin adını beceremez. Bunalan bakkal: — Hadi oğlum, adını öğren de gel! der.

Önce yaptıkları şeyin adını öğrenselerdi, çok iyi olacaktı. Biri çıkıyor «pururam» diyor. Başka biri «poroğoram» diyor.

Meclis konuşmalarını radyodan dinlerken, parti başkanlarının, milletvekili ve senatörlerin bu kelimeyi nasıl söylediklerini kâğıda yazdım, okurlarıma sunuyorum:

- Pırğırımın ana hattı...
- Porogoramda denilmek-te ki...
- Biz bu puroğuramı...
- Eğer puruoramdan mak-sat...
- Parğıram, parğıram di-yorlar...
- Püroğaram ne diyo? Di-yo ki...

Bu milletvekillerinin, senatörlerin çoğu da Avrupa, Amerika görmüş, yabancı dil bilen kişiler. Kendi kendime, acaba, diyorum, bunlar halkçılık olsun diye mi böyle taklit ağızla konuşuyorlar? Yoksa gerçekten daha program demesini bile beceremiyorlar mı? Hele içlerinden biri, dilini bal arısı sokmuş gibi «poruğoram, poruğoram» diye zavalı dilini ağızının içinde o kadar zorlukla döndürüyordu ki, adamın «memleket, vatan, millet» uğruna katlandığı fedakârlığı düşünüp, gülmek-ten gözümünden yaş geldi.

Niçin program üzerinde anlaşılmadıkları ortaya çıkıyor. Çünkü, hepsi aynı şeyi söylediklerini sanarak başka başka şeyler söylüyorlar:

- Pırğıram...
 - Puruğuram...
 - Para...
 - Par...
 - Por...
 - Pır...
- Bunlara denilecek şudur: — Hadi git sor, adını öğren de gel!

Akıllı Selim

Radyodan dinlediğimiz Meclis konuşmalarında sevindiğimiz bir durum da, en aşırı osmanlıcılarının, dilde gericilerin bile arı ve öz Türkçe konuşmak zorunda kalışlarıydı. Baştan karşı koydukları dil özleşmesini, sonunda onlar da benimsemek zorunda kaldılar. Çünkü bu yeni kelimeler günlük dile artık iyice girdi, yerleşti. Ama yine de eski dil alışkanlıklarıyla Osmanlıca kelimeler kullanıyorlardı. Bunu da bilseler de kullansalar yüreğim yanmaz. Osmanlıca kelimeleri yanlış söylüyorlardı. Başta gelen politikacılardan biri sık sık «mevzusu», «mevzuyu», «mevzusuna» deyip durdu. Şunun Türkçesini söylese «konu» dese yanlış yapmıyacak.

Geçenlerde vapurda yanımda oturan, kırk yaşından genç iki kişi konuşuyordu. Biri: — Sende hiç akıllı selim yok mu? dedi.

Bunu şaka diye, alay diye söylemedi. «Akılselim» yeri-

ne «akıllı selim» diyordu. Akılselim'in türkçesi sağduyu'yu bilse böyle gülünç olmaya-caktı.

Güzelim «konu» dururken «mevzu» diyenlere sormak istiyorum:

— Sizde hiç akıllı selim yok mu?

Ölüsü kandilli

Dilimizin özleşmesi hiç de kolay olmadı. Gericiler, dil

özleşmesine yalan dolanla kar-şı koymak istediler.

Mustafa Kemal'in Dolma-bahçe Sarayında dil kongre-leri topladığı sıralar ben bir lise öğrencisiydim. O zaman özleşmeyi baltalamak isteyen gericiler hiç sıkılıp utanma-dan şu yalanı uyduruyorlardı:

— Bundan sonra «rahmet-li», «merhum» denilmiyecek-miş. Bunların Türkçesi «ölü-sü kınalı»ymış. Biz merhum pederimize ölüsü kınalı, rah-metli validemize ölüsü kan-dilli dedirtmeyiz!

Hakları da vardı. Bu kadar yalancıların ölüleri için kına-ya da, kandile de yazıktır. En iyisi «geçmiş tenekeli» deyip sevindirmeli adamları...

Ulusal düttürü

Otuzbeş yıl öncesinin «ölü-sü kandilli» yalancılığı ner-den aklıma geldi, biliyor mu-sunuz? Dilde gericiler, dil özleşmesi akımcılarına uy-durmacı derler. Oysa uydu-ran kendileridir.

Üç ay önce Bakû'daydım. Azerbaycan aydınlarıyla dil konusu üstünde tartışıyor-duk. Onlar dil özleşmesine karşıydılar. İçlerinden biri:

- Lisan mahvoldu, dedi, uydurarak lisan yapılmaz.
- Nedir uydurulan? dedim.
- Şu örnekleri verdi:
- Hostes yerine «gökko-nuksal avrat» uydurma değil mi? Otomobilin Türkçesi «Öz itişmeli götürgeç»miş, olur mu böyle şey? İmambayıldı yerine «içi geçmiş dinsel kişi» deniliyormuş...

Bakınız, dil gericilerinin uydurdıkları yalanlar taa Azerbaycan'a kadar ulaşmış.

Bu yalanları siz de çok duy-muşsunuzdur. Sözde sigara-nın Türkçesi «tütünsel du-mangaç»mış. Minderin Türk-çesi «kıça koygan»mış. Bi-siklet «Ayak iter götürgen»miş. İstiklâl marşı da «Ulu-sal düttürü» olmuş.

Otuzbeş yıl önce gerçekten «rahmetli» yerine «geçmiş kınalı» denilseymiş, çok iyi

olacaktı. Çünkü bu kadar yalancılar da rahmet okun-maz ya...

Mesâbe - Mesâne

Türkçesi varken Osmanlıca kelimeleri söylemeye kalka-nlar çok gülünç durumlara dü-şüyorlar. Sık sık gazetelerde-ki kadın ölüm ilanlarında o-kuduğu «salihât-ı nisvandan» deyimini bir bulaşıcı hasta-lık sanan genç kız annesine: — Bu yakında herkes sali-hât-ı nisvan'dan ölüyor, bu nasıl hastalık anne? diye sor-muş.

Arap harfleriyle yazdığımı-z günlerde bir arkadaşımız da bir gazetede ki ölüm ilâ-nında «irtihâl-i dârübeka ey-ledi» sözünü «irtihali darbuka eyledi» diye okumuştur.

Genç bir avukat tanırım, «lûgat paralamak»a çok düş-kündür. Sık sık «cetvel kalem, cetvel kalem» der durur. Ak-lısra «ceffekalem» diyecek... Ne demek ceffekalem? «Bir-denbire»yi bilmeyen Türk yoktur, ama ceffekalem'i kaç kişi biliyor?

Osmanlıcada «mesâbe» bir deyim olarak yalnız bir yer-de «hiç mesâbesindedir» diye kullanılırdı. «Derece, kadar» anlamına gelir. «Mesâne» de, bilinen sidik torbası demek. Bakınız, bu sidik sözünü çok kişi yadırgayacak. «İdrar» di-ye yazmalydım. Sanki sidik pistir de, idrar denilince lâ-vanta kokar.

Anlatmışlardı. Üniversiteli bir genç, güzel kız, bir kala-balık toplantıda:

— Efendim, demiş, o hiç

mesânesindedir.

Sormuşlar:

- Nedir, denir?
- Hiç mesânesindedir...

Meclis konuşmalarının rad-yolardan halka duyurulması çok, çok iyi oluyor. «Poroğ-ram», «puruğuram», «pırğı-ram» diyenlerden kimbilir daha ne güzel sözler duya-cağız.

Aziz NESİN

Belediye çöpleri kaldıramıyor...

İstanbul'un baş derdi!

— Ulan ne arıyorsun burada?
— Ne yapayım abi, düdükler çalınca başka sığınmak bulamadım!

Nadir Nadi'nin ekmeği!

HER sabah solundan kalkan, ilk adımı solundan atan ve ortanın çooooook solunda oturan — doğrusunu isterseniz, Harbiye caddesinde kendi güzel apartmanında oturur ya — sevgili Nadir Nadi'miz, elinin mürekkebi ile hamur işine karıştı: Geçen pazarkı baş yazısında yeni bir ekmeğe paçalı yapmış!

İsteddiği şu: Amerika'dan buğday almalı! Türk parası ile de olsa almalı! Bu paraları sonra bize iade de etseler almalı!

Ne mi yapalım?.. Sayın üstada göre yapılacak şey çok kolay: Kendi buğdayımıza biraz mısır, biraz pa-

tates karıştıralım ve yeni bir çeşni tutturalım...

Sevgili babacığı sağ olmalı idi de onu sol kulağından şöyle bir tutuvermeliydi şimdi... Çünkü mahdum beyin tavsiye ettiği bu ekmeği, Birinci Dünya Savaşını tadanlar hâlâ unutamamışlardır.

Eğer sol edebiyatın mutsuz çoğunluğu da, Nadir Nadi gibi, ekmeği unutturan bir sofrada oturmayı her gün, o zaman böyle bir paçala bile lüzum kalmaz, buğday alan değil, buğday satan memleket olurduk.

Ama, temel yiyeceği hâlâ, hâlâ, hâlâ ekmeğe olan insanların yalnız

bir şeyi ile cıyanmaz: Ekmeği ile! Bunlardan biri çıksa da:

— Nadir beyefendi, acaba patatesli, mısırlı ekmeğe yapacağımıza, odun ispiRTOSundan yerli viski yap-sak nasıl olur?

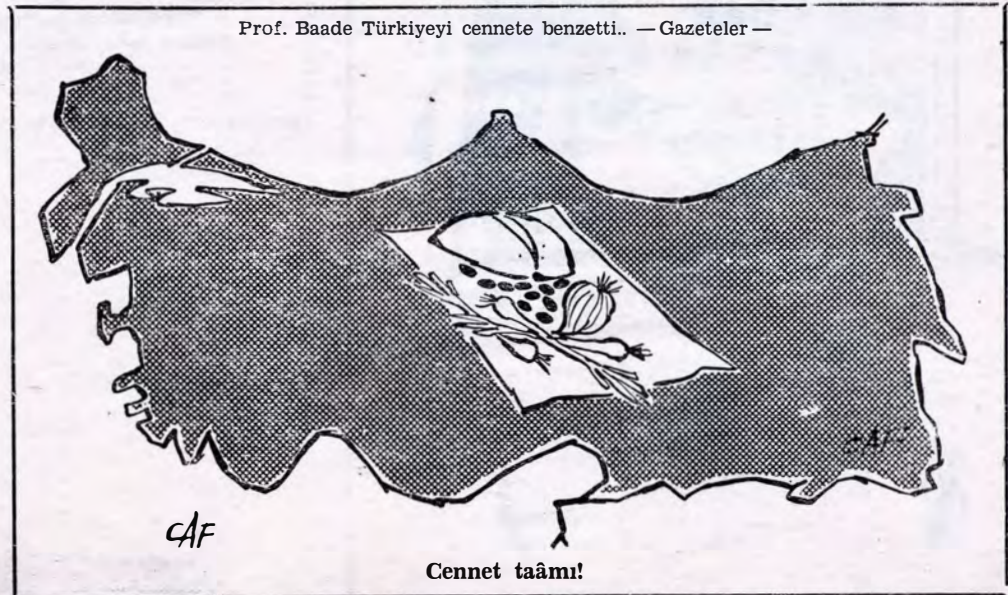
Diye sorsa, acaba ne cevap alırdı üstatdan?

Çok bilinen bir fıkradır ama, XVI ncı Louis'nin sözünü bir daha yazayım. Ne demişti açların çiğ-iği karşısında haşmetmaap:

— Eh, ekmeikleri yoksa pasta yesinler!

Bizim yokuşun taçsız kralı da kendi vatandaşları için, böyle mi diyor yoksa?

Prof. Baade Türkiye'yi cennete benzetti.. — Gazeteler —

Cennet taâmı!

«İnönü hatıralarını yazacak..» — Gazeteler —

Tarih — Aman Paşam sakın sol elinle yazma!

Tehdit!

— Eğer hayır dersen, kendimi pencereden aşağı atarım.

Hem okudum,

Hem de yazdım..

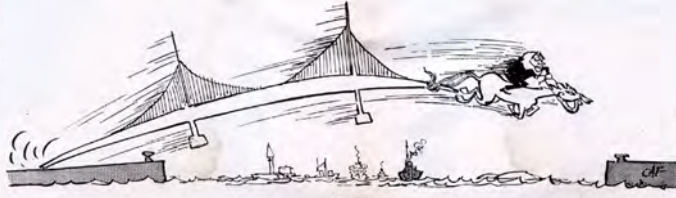
Yalan dünya, senden herdim!

Ortanın Solundayım!

— Dostum.. Hem iç, hem anlat: Bir kızın testi güzel..
— Gülümsemesi güzel!.. Şen, şakrak sesi güzel!..
— Daha, daha?..
— Hayatın, canım, demesi güzel!..
— Ya çıplaksa?..
— Ak göğsü, boyunu, emesi güzel!..
— Bu gün yazımdayım, yarın tombulundayım,
«Orta»nın solundayım!..
* * *
— Hoppalaaa.. Sarhoş oldum.. Çok fazla içiyorsun!..
— Aaaaa!..
— Neden «Orta»nın «Sol»una geçiyorsun?..
— Ya sen neden hep böyle nereden seçiyorsun?..
— Kadın.. Ne parasında, ben ne de pulundayım..
«Orta»nın solundayım!..
* * *
— Bir şey anlamadım yaaa.. Nerede olursan, ol..
— Ama şimdi konuşma!..
— Korkacak ne var, ayol?..
— Tokluk tarafı «Sağ»dır, yokluk tarafı da «Sol»..
— İnat et, sarhoş muyum?.. Ben gönlü yolundayım:
«Orta»nın solundayım!..
* * *
— Yavaş konuş, kardeşim.. Başın deride yanacak:
Herkes seni sanacak..
— Bu sözün kim kanacak?..

Benim gönlüm bir kuş ki, daldan dala konacak:
Bu gün yazımdayım, yarın tombulundayım..
«Orta»nın solundayım!..
* * *
— Yeter artık, zım oldum!..
— Küstahlık ediyorsun!..
— Neden sağa geçmiyorsun, hep solda gidiyorsun?..
— Onu erbabı bilir!..
— Niçin böyle diyorsun:
«Yok, bu gece gündayım.. Yok, ıkkır gün bundayım..»
«Orta»nın solundayım!..
* * *
— Söyleyin: Bence kadın ne «Sağ»dır, ne «Ayak»dır..
— Kadın «Orta»dır, «Orta».. Anlamayın abimcikler:
Mesele göğüs, bılan.. Hıner bunu çakmaktır!..
İşte ben bunun için onların kolundayım..
«Orta»nın solundayım!..
* * *
— Yaaa.. Tuhaf şey..
— Gezerken bir kadını beraber
Sağında yürür müsün?.. Çabuk, bana cevap ver!..
— Bu kabalıktır!..
— Tamamam.. Kavalıye sola geçer!..
— Politika'yı tıvbece.. Eğlenceden ne haber:
Ben, yarımda bir dilber, her gün Beyoğlu'ndayım..
«Orta»nın solundayım!..
Necdet Rüştü EFE

«Asma köprü gerçekleşiyor..» — Gazeteler —

Yazısız

Abdülhak Hâmit gibi:

Yazdıkça mürekkebi kuruttum,
Bir şey diyecektim, ah unuttum!

Yeni hizmetçiler!

— Güzünüz arkada kalmamış hanımcağım, beyce sizi aratmam!

ÇIPLAKLAR DÜNYASI!

Sekiz ses sanatçısı Radyo evinden atıldı. — Gazeteler —

HAMAMDAN içeriye adımını atınca, kendimi Afrika'da yeni kurulmuş devletlerden birinin hükümdarı zannettim. Adım başında biri eğiliyordu önüme: — Safa geldiniz, safalar getirdiniz...

— Aman, o nazik ayaklarınızı, buz gibi betonun üzerine basayım demeyin. Takunya getireyim. — Şöyle buyrun... Daireli şahane-miz emirlerinizde.

Bu karşılaşmanın birinci bölümü idi. İltifatlar serial filimlere gibi uzayıp gidecek, bendeniz de, bu izet ve ikbal içinde dört köşe olarak, hamamın göbek taşına Kral Faruk azameti içinde sere serpe uzanacaktım.

Günlük hayat çabası içinde ne zaman güçlüğü uğrasam, ehemmiyete almıyordum hissetsem, küçümsemediğimi görsem soluğu hamamda alırdım. İki saatlik hükümdarlık bozulmuş sınırlarımı düzeltir, aşağılık duygularımı bir sünger gibi siler, atar...

Kırayı vermediğimden ötürü, ev sahibi karşıma dikilip der:

— Ya para... Ya tahliye... Sen apartman katından oturacak kıratla adam değilsin, kendine gecekondu mahallesinde ev ara... dediği zaman, bütün kibir ve azametimin yerlere dökülerek, bir seramik biblo gibi kırıldığını görmüştüm. Bu tuzla buz olmuş onurumu ancak hamam paklardı. Bir güne önce, evde banyo yapmış olduğum halde soluğu hamamda almıştım.

Soyunup dökündükten sonra, üç adım geriden beni takip eden iki muhafızımın himayesinde, yürüyordum. Takunyelerle sekip yere düşmemem için, her adım atışımda cılız parmaklarıyla koluma sarılan başka biri de, koruyucu melek edası ile yanımdan ayrılmıyordu. Böyle bir kadro ile yıkanma yerine girmiştim. Kubbenin üzerindeki küçük pencereler, gökkubbenin altında parlayan yıldızlara benziyordu. Hamam apayrı, bambaşka bir dünya idi!..

Az ötede tri vücutlu, geniş omuzlu, uzun boylu bir insan azmanı, tası su kurnasının üzerine koymuş, eliyle iteleyerek, küçük bir kayık gibi yüzdürüyor, yalpalamasını seydiyordu.

— Belki de bu, Arşimettir diye düşündüm. Biraz sonra çirliçiplak dışarı fırlayacak:

— Evreka... Evreka... diye bağırıyordu. Onun bir Apollon heykelinden farksız duruşunu hayranlıkla seyrederken, benim çarpık, biçimsiz, yara izleriyle dolu bacaklarımın görülmemesi için peştemalla sımsıkı örtüyordum. Vücudumun saklayamadığım diğer kısımları bütün çirkinliğiyle ortada duruyordu. Bereket o, bana bakmıyor, ta-

sın suya dayancımı ölçmekle uğraşıyordu. Deneyi bitmeden oradan uzaklaşmalı idim. Başka bir bölüme geçtim. Kısa boylu, cılız, çikolataya benzeyen tenindeki kurşun kolların çirkinlik tablosunu tamamlamakta olduğu bu adam maden ocağında çahşan bir işçinin başkası olamazdı. Gözlerime daha fazla eziyet vermemek için, oradan da uzaklaştım. Siyah sakalı, miyop gözleri ile, yeni kuşak şairlerimizden tanıdık bir yüzle karşı karşıya idim şimdi:

— Ooo, sayın üstadım, siz de burada ha?.. Son şiirlerinizin neden kalorifer sıcaklığını taşıdığını şimdiki daha iyi anlamış bulunuyorum.. Siz ilham perisini hamamda, çirliçiplak yakalıyorsunuz demek!..

Böyle söyliyerek, yüzü gözü sabunlar içinde olan, ünlü şaire doğru yürüdüm. Sabunlu saçlarını elleriyle ovalayarak cevap verdi:

— Her sakallıyı babam mı sanırsın, abicim.. Kundura boyası sandığında otururken gel, papuçlarını ayna gibi parlattırayım da, için açılınsın...

Böylesine muntazam vücutlu, ense kulak yerinde, bakan görüntüsü adamların bozuk akortlu keman gibi cırtlak bir ses çıkıyordu. Benim ünlü sanatçıya benzettiğim kişi, bir lostracıdan başkası değildi meğer.

Daha fazla pot kırmadan, çarçabuk keselenip, elbise insanları diyarına kapağı atmıştım. Hazır keseci de içeriye girmişti. İri pos bıyıklı tellâk'ın göğsündeki kıllar, Hindistanın balta girmemiş ormanlarına benziyordu:

— Çabuk, dedim, bizim kese işini hallet, çıkacağım...

— Ne kesesi... Ben kese değil, cüzdan kullanırım. Sadaka istiyor-

san, paralarımı da emanete bıraktım.

— Doğru konuş ulan.. Kesesez tellâk olur mu?

— Vay canına.. tellâk ha? Ben de seni hamamın külhancısı sanmıştım!..

— Külhancı senin babandır..

— Tellâksan görevini bil..

İki çıplak, birbirimize kapışmış-tık. Elimdeki tasla kafasına vurduka davul gibi «güm...güm...güm...» ötüyordu. Dışardan gü-rültüyü duyanlar seğirtip, bizi ayırdılar. Araya girenlerden biri bana: — Kendine gel hemşerim, gırtlığına sarıldığın kim biliyor musun? Bu ilin valisi.

— Tellâk değil, ha?..

— Vali dedik, o kelimeyi kaldır. Beyefendiden özür dile. Belki seni affeder.

— Ya şu kurnanın başındaki, demindenberi tasın suya dayancımı ölçen bilgin kim?

— Ne bilgini yahu... Dilenmeye gelmişti. Bozuk para yoktu. İster-sen gir beleşten yıkan, dedik. Zavalının üzerinde yırtık pantolonla, kolsuz bir gömlekten başka soyunacak bir şey de yoktu.

— Pekî, berideki yakışıklı adam.. Ayhan ışık değil mi o?

— Sıcak başına vurmuş senin ah-bap. Keselenmeyi bırak da kendini dışarı at. Yoksa keçileri büsbütün kaçıracağını. Adamı ömrünce iki liraya kıyıp da sinemaya giden cinsinden değil. Sırt hamalı. Elbisele-rinin üstünde yük semeri duruyor.

Hamam dışardaki gerçekleri, ölçülerini değiştiriyordu. Ofkeyle bağırırdım:

— Eyyy, doğru söyle öyleyse, ben kimim?.. Mesleğim ne olabilir benim, buradaki görünüşümle?

— Dışarda vali paşa da olsun, çıplak halinle hamam tellâğından farkın yok!..

Başına bir tas su dökmeden dışarıya fırladım. Ütülü pantolonumu, kolalı gömleğimi, skoç caketimi giydim. Kravatımı itina ile bağladım. Çıkarken kasaya da okkalı bir bahış bıraktım. Hamamda kaybet-tiğim kibirim, cakamı, gururumu tekrar elde etmiştim. Mutluydum artık...

Burhan ESEN

Yangın

Macintosh'un evinde ufak çapta bir yangın başlamıştı. İskoç hemen telefona sarıldı:

— Alô, orası yangın âletleri satan mağaza mı? Dün bana, son model bir âletin nasıl işlediğini gösterecektiniz. Şimdi eve birini gönderip bunu yapabilirsiniz!..

Mikrofon!

ROMAN

Çaçaron bir kadın saçma saparı sözleriyle meşhur romancı-yı tâciz ediyordu.

— Ah, efendim! Sizin yazdığınız her kelimeye hayranım! Ne kadar güzel üslubunuz var! Nasıl oluyor da böyle yazabiliyorsunuz?

Sabır taşan romancı: — Gayet basit madam! dedi; soldan sağa...

Düşünürün hiddeti

Sokrat bir gün hizmetçisine fena halde kızmış:

— Çok sinirli ve kızgınlığım üzerimde olmasaydı şimdi seni döverdim!.. Demiş.

KALENDER NİYAZI

Çizen: BURHAN

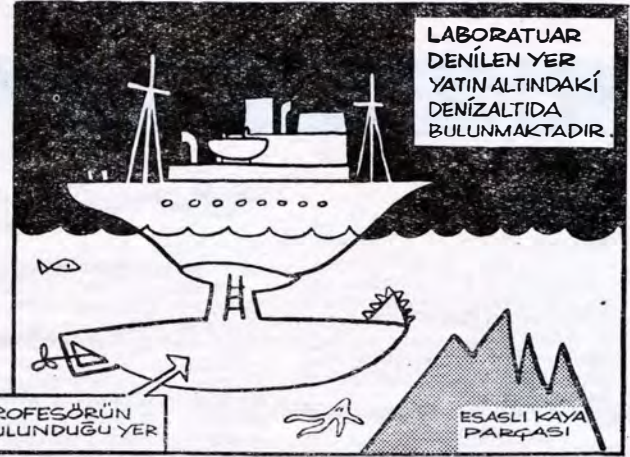

YENGEÇ TEYFİK

SEMİH
BALCIOĞLU

4

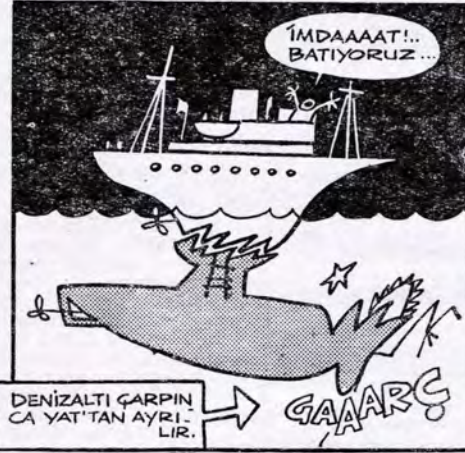

PROFESÖRÜN
BULUNDUĞU YER

ESASLI KAYA
PARÇASI

DURUM GERÇEKTEN NAZİK .
YENGEÇ DENİZİN ORTASINDA,
PROFESÖR İSE, TAM YOL
HAREKET EDEN YATIN İÇİNDE.
BUNLARIN BİR ARAYA GELME
SİYLE MACERANIN DEVAM
EDEBİLMESİ BİR MUCİZE 'YE
BAĞLI ANCAK . VE İŞTE, BU
MUCİZEYİ TABİAT YARATİYOR.

YAT, TAM YOL HARE.
KET EDİNCE, ALTINDAKİ
DENİZALTI BİR KAYAYA ÇAR-
PIYOR VE BU ÇARPMA NETİ-
CESİNDE DE SULARA GÖMÜ-
LÜYOR.

DENİZALTI ÇARPIN
CA YAT'TAN AYRI-
LIR.

GAAARÇ

BAR BAR
BAĞIRIYOR
BAKSANA.

BU İNCE DURUMDAN DA KURTULAN YENGEÇ
PAÇAYI BİR PLAJA ATARAK UYKUYA BAŞLAR.

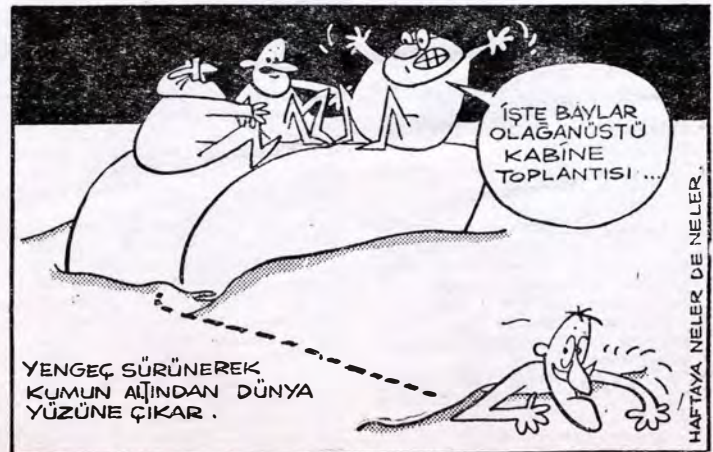
MELEZ KEZBAN'IN ÖNCÜLÜĞÜNDE BİRBİRLERİNE SARILARAK BAŞ-
TANKARA YAPAN MÜTHİŞ HIZLI AJANLAR.

ÖNCÜLER

AJANLAR PORTATİF KABİNEYİ TERS ÇEVİRİRLER
YENGEÇ KABİNESİNİN İÇİNDE KALIR.

YENGEÇ SÜRÜNEREK
KUMUN ALINDAN DÜNYA
YÜZÜNE ÇIKAR .

HAFTAYA NELER DE NELER.

— 29 —

Tepsiyi iten Paşazâde:
— Götür... İstemem dedik ya... diye bağırdı.

Az kaldı tepsi devrilecekti.

Paşazâde'nin, helâ aralığında, kantin boşluğunda, her yerde Anasını Satan Süleyman'la delikanlının arasından gittiğini, onları hiç yalnız bırakmadığını gören öteki mahkûmlar söylenmeye, dedikoduya başlamışlardı:

— Moruk iyice azdı yahu...

— Kart inek huyunu değiştirdi besbelli...

— Eeee, ne olacak kardeş, tıflığında dağıttıklarını kartlığında toplamaya çalışıyor.

— Açıkça sulanıyor oğlana...

— Başına bir belâ gelecek, yakındır... Neyine güveniyor yahu?

Anasını Satan Süleyman'a ses çıkaramayanlar, Ferit Bey'in delikanlıyla helâ aralığında fıksoylarıyla alay ediyorlardı. Bir sabah erkenden helâya giden mahkûmlar, aralıkta yine Paşazâdeyle fıkso eden delikanlının bir kız gibi ağladığını görmüşler ve bu olayı hemen Anasını Satan Süleyman'a yetiştirmişlerdi.

O gün öğleye doğru Dasdana Kadri, yine omuzunda, ellerinde, kollarında asıl eski elbiseler, kundura, lar peşkirler ve çamaşırlarla koşuşa girip, eskimiş frengili sesiyle bağırmaya başladı:

— Hırsız kardeşlerim, kapkaççı arkadaşlarım, gecekuşu yoldaşlarım, babacınarı yavrularım, düzdüzi omuzdaşlarım, yolbaşçı aslanlarım, papelci yiğitlerim, sövüşçü tosunlarım!.. Duyduk duymadık demeyin haa, Dasdana Kadri geldi kardeşlerim... Haniya var mı böyle bir gocuğ isteyen... Gocuğa bakın kardeşlerim... Böyle bir gocuğ... Bu gocuğun yanında kalörifer bok yemiş... Kariya yumulup yatmak kaç para, gocuğa sarılmalı ki gecesi, keyfini çıkarmalı kardeşler!

Dasdana Kadri üçüncü kısmın bütün koşuşlarını bağra bağra dolandıktan sonra, Paşazâde Ferit Bey'in yanına geldi, doğaç ranzasına oturdu. Selâm verdi, hal hatır sordu. Ferit Bey asık suratla baştan savma kısa cevaplar veriyordu. Dasdana Kadri, elindeki gocuğu uzatıp gösterdi. Ferit Bey konuşmasına fırsat vermeden:

— Param yok... dedi.

Dasdana Kadri:

— Şimdi ayıp ettin Ferit Bey abi, dedi, senden para isteyen mi var? Biliyorum, sende mangız çoktan suyunu çekti. Ama soğuktan uyuz it gibi titriyorsun... Dünyada hiç mi insaniyetlik kalmadı yani... Süllüman Ağa, eksik olmasın, merhametli adam... Soğuktan titrerken takma dişlerinin takıldığını içi götirmemiş. «Moruğa yazık ulan... Bunca yıllık dam arkadaşsınız. Gocuğu ver de, sevabımıza giysin» dedi. — Gocuğu, kırıl battaniyenin üstüne bıraktı — Süllüman Ağanın sana hediyesi...

Eliley itip gocuğu yere düşüren Ferit Bey, Dasdana Kadri'yi uzun uzun süzdükten sonra:

— Bana bak, dedi, söyle o anasını bilmem ne yapan hergeleye, delikanlıya heroin içirtmesin, genci heroine alıştırmasın, günahdır. O kadar abaza kaldıysa...

«Vay vay!.. Ulan bu kart sahteci, düpedüz Süllüman Ağaya postasını koyuyordu» ha...

— İşte bu kadar, şimdi ... tir git burdan! diyen Ferit Bey ranzasından doğruldu:

Bozulan Dasdana Kadri:

14

— Ulan kart inek, dedi, ele girip çıkandan sana ne? Sana var mı bir girip çıkan?

Toparladığı eski malları yüklenip kapıdan çıkarken, çürük dışlerinin arasından yere tükürtüp:

— Bunu senin yanına komaz Süllüman Ağa, ulan inek arabası! diye söylenerek çıktı.

Gerçekten de Anasını Satan Süleyman, bunu Paşazâde'nin yanına koymıyacaktı. Ama o eski ve kurt bir hapisaneci olduğundan işlerini güzellikle yürütmesini biliyordu. «Karınca»ı becerip, belini incitmiyeceksin» diyordu. Eskiden olsa, bıyıklarının titremeye, sol yanağının seymirmeye başlamasıyla, sağ eli de söğüt yaprağı inceliğinde gelininin üstünde «Bursa yadigarı» yazılı bacağının bulunduğu kuşağını yoklardı. Kabasına bir şiş ya da falçata sallayıp, hacamat ettiği Paşazâde inegini hastaneye yollu etmek işten bile değildi. Ama bu kart inek değmezdi. Cezaevinde geçirdiği yıllar, kabadayılığın çok ince kalleslik kurallarını ona çok iyi öğretmişti. Anasını Satan Süleyman'ın, sahteci Ferit Bey'e elini dokundurması hiç yakışık almazdı. Ne demişler; dengi dengine... Ne diye maşa varken elini ateşe sokmalı... İki zulacısı vardı, ama onları da Paşazâde iti için harcıyamazdı.

Koğuştan hava çok gergindi. Koğuş-takiler, eski deneyimleriyle çok yakında bir fırtınanın çıkacağını seziyor, bu Paşazâde'nin neyine güvenip de Anasını Satan Süleyman'a kafa tuttuğunu anlamıyordu. O güne kadar cezaevindeki kanlı kavgalar, eroın, esrar, afyon satışları, ya da kumar postası, mano yüzünden haraç paylaşmak için rakip ağalar, kabadayılar arasında olurdu. Nam kazanmak isteyen genç, top sabıkalarının bir hiç yüzünden eski namlı kabadayılara kallesçe vurup yiğitlik aldıkları olurdu. Ama bir eski ötek sahtecinin, dolandırıcıların, hırsızların bu türlü kavgalara girdikleri hiç görülmemişti.

Sık sık «Arkamda beş leşim var!» diyen beş kişinin katili Anasını Satan Süleyman'a, Ferit Bey'in «posta koymasına» herkes şaşıyordu. Hava gerginleştikçe Ferit Bey de delikanlıyla söyleşilerini sıklaştırıyordu; hem de artık helâ aralıklarında gizli gizli değil, her yerde onunla yanyanaydı. Delikanlı da Ferit Bey'den memnun görünüyör, evinden gelen yiyeceklerini onunla bölüşüyor, Anasını Satan Süleyman'dan uzak duruyordu. Anasını Satan Süleyman gocuğu sırtında, iki zulacısı iki yanında, iç bahçede, avluda, kısımlar koridorunda, azgın boğalar gibi soluyarak, duvardan duvara durmadan gidip geliyör, volta atıyordu.

En sonunda çoktanberi beklenen fırtına bir gün kopuverdi. Ziyaret günüydü. Delikanlı ziyaretçilerini savmış, buğulu gözlerle kapalıundan dönüyordu. Elleri, evinden getirilmiş yiyecek ve giyecek paketleri, kesekâğıtlarıyla doluydu. Bahçeden geçiyordu. Paşazâde Ferit Bey de üçüncü kısım girişinin mermer basamaklarında durmuş, onu bekliyordu ki, arkasından yalınayak bir âdemababa sokuldu. Kırıl pantolonunun yırtıklarından çıplaklığı görünen âdemababanın elinde bir binlik şişe vardı. Durumu gören eski hapisaneciler bunun ne demek olduğunu hemen anlamışlardı. Ama buyruğu nereden çıktığını bildikleri için korkusundan kimse sesini çıkaramıyordu, Ferit Bey'i uyaramıyordu. Orta bahçede dolananlar, volta atanlar donmuş gibi durmuş-

lar, hepsi de az sonra olacak olayı bütün ayrıntılarıyla görmek, sonra da ballandıra ballandıra, abartarak birbirlerine anlatabilmek için salt dikkat kesilmişlerdi. Bu kanlı olay da belleklerindekinin cinayet arşivine girecek, sonra yıllarca bu olayı da öbütleri gibi anlatıp duracaklardı.

Her şey bir-iki saniye içinde olup bitti. Binliği tutan eli titriye titriye âdemababa, avına atılacak kedi sinsiğiyle Ferit Bey'in arkasına sokuldu. Avurdu avurduna çökmüş sakallı yüzünü kırıl sarılığundan âdemababanın eroın içkicisi olduğu belliydi.

Anasını Satan Süleyman'la iki fedaisi bir yandan volta atarlarken, bir yandan yan gözle olacakları dikizliyorlardı.

Tam arkasına gelince âdemababa elindeki koca şişeyi Ferit Bey'in kafasına indirdi. Havaya kalkıp inen şişe, kış öğlesinin donuk güneşinde birden parladı. Sonra Ferit Bey'in başında parçalanan şişe kırıklarının mermerde zıplayarak şangırdadığı duyuldu. Önce Paşazâde bir kalıp gibi, hiç kıvrılıp bükülmeden yere yıkıldı, sonra başından fıskıran kanlar mermeri kızılaştırarak kırmızı yılanlar gibi kıvrıla kıvrıla basamaklardan akmaya başladı. âdemababa hızla kapıdan girip kayboldu. Bu sırada Anasını Satan Süleyman karşı duvar dibinde, omuzuna attığı gocuğunun altındaki sağ dirseği kabarmış, iki yanında iki zulacısı, kehribar tesbihini şakırdatarak çekmekteydi. Ferit Bey yere düşünce, sağ elini kırmızı kuşağına attı, sonra tesbih tutan eliyle çapraz yeleğinin cebinden fakton sigara tabakasını çıkardı.

Elleri paketlerle dolu delikanlı bu bir anda olanlardan donakalmıştı, elinden paketler düştü. Anasını Satan Süleyman'a baktı. Göz göze geldiler, bir süre bakiştılar.

Şeyh Ahmed-i Fendî

— Teşekkür ederim Ferit Bey, az önce imiştim, zahmet etmeyin.

Genç adam, sigarasının ucunda uzayan kılı, küllük olarak kullanılan konserve kutusuna silkeledikten sonra:

— Dün anlattıklarınızdan dehşete düştüm, dedi, ne müthiş bir maceranız var...

Paşazâde Ferit Bey gülmüşedi. O anda resmi çekilse, fotoğrafına bakan, gülmekte mi yoksa ağlamakta mı olduğunu ayırdedemeydi. Yüzündeki o acı gülmüşeyişle:

— Macera değil, maceralar... dedi.

Başından geçenleri niçin mi yazmıyorum? Yazsam, kıyamet kopar da ondan... Nasıl yazarım? Çok insanın foyası ortaya çıkacak beyim. Evet sahteciğim, sabıkalı bir sahteciğim... Ama ben hiçbir zaman istiyi istiyi sahtecilik yapmadığım için, elime bir iş geçirdim mi, aman sahteciliğim anlaşılacak diye işime dört elle sarıldım, gece gündüz demeden çalıştım. Ben başından geçenleri yazarsam, gerçek görevlilerin asıl sahteci oldukları anlaşılacak. Bir sahteci doktor düşüncünüz ki, hastanenin gerçekten görevli doktorlarından daha iyi, daha çok çalışıyor, onlardan daha çok işe

yarıyor. Bir sahte adliyeciyi düşüncünüz ki, gerçek görevlilerden daha başarılı oluyor. Elimde bakanlıklardan resmen verilmiş takdimameler var, yani vardı. Elde ettiğim işi elimden çıkarmamak, sahteciliğim anlaşılmasın diye canla başla çalışır, işime lâyık olmaya çalışırdım. Sahteci olarak görevler aldım ama, işimde sahtecilik yapmadım, kaytarmadım. Rüşvet almadım, iltimas yapmadım. Namuslu olduğumdan değil belki, korkudan... Ama ne yaptım? Yüzüme kapatılan bütün açık kapılardan çıkırlar, beni hiç girmek istemediğim o tek deliğe durmadan itildiler. Yoksa benim şeyhlikle filân ne ilgilim vardı!.. Evet, şeyhlik ya...

Cezaevinden çıkmıştım. Hangi işi yapsam, İstanbul'da tutunamayacağımı artık biliyordum. Büyük şehirlerde beni polis yaşatmazdı. Hangi işi yapsam, bir kere adım sabıkahya çıktığı için, hiç yoktan yine yakama yapışacaklardı. İstanbul'dan başka büyük şehirlerde de tutunamazdım. Epiyce param da vardı. Cezaevinde uzunca zaman kaldığımdan, koğuş bakkallığı yaparak, tutuklulara mektup, dilekçe yazarak epiy para biriktirmiştim. Niyetim, Doğu Anadolu'da bir kasabaya yerleşip orada bir iş tutmaktı. Beni tanıyan polislerin gözünden uzak kalmak istiyordum. Nasıl olsa bir iş bulurdum kendime, belki kitiçtük bir dükkân açardım. Ne olacak, bir boğazım değil mi?

İstanbul sokaklarında gezmekten bile korkuyordum. Durup dururken beni polisler yakalayıp, faili meçhul birçok suçları üstüme yıkabiliyorlardı. Dedim ya, insanın bizek ayağı sürçüp yuvarlanmasın. Ondandan sonra, herkes aman üstüme dayanıp kalacak diye bir tekme daha vurur, ayak topuna dönersin... Önce trenle Ankara'ya gittim.

Doğu illerinden birine giden bir otobüse bindim. Gideceğim yerin yalnız adını biliyordum, orda kimseyi tanımyordum.

Otobüstümüz bütün bir gün yol aldıktan sonra gece de yola devam ettik. Yol bir sarp dağa sarmıştı. Aysız kapkarlanlık bir gece içinde sarsıla sarsıla yol ahyorduk. Dedim ya, biz toplum dışına düşmüş insanlar çok dalgacı oluruz. İnanınız ki, hayallerimiz hep namuslu, toplumun benimsediği, haysiyetli insan olmak üstünedir. Otobüs sarp yolda döne döne, sarsıla sarsıla yol alırken ben de yarı uyku yarı uyanıklık içinde dalgamı geçiyordum. Bildiğim o kasabada ineeektim, bir hana, bir otele yerleşeeektim. Ben pencere yanındaydım. Sağımdaki, yirtık pirtık giyimli, derisi iskeletine yapışmış, ama iri kemikli adama, kasabaya kaçta ulaşacağımızı sormuştım. Adam çenesine sarkan bıyıklarını sıvazlayıp:

— Allah izin verirse ve de... de-yip durmuştu.

— Ve de ne olacak? dedim. Devam etti:

— Ve de eşkiya yolumuzu tutmazsa gün ışıyanda varırız... dedi.

— Eşkiya mı? Ne eşkiyası?

— He ya, eşkiya... Bildiğimiz eşkiya...

(Devamı var)

GÜLİVER BİLGİÇLER ADASINDA

"BÜLENE
SEREN"

24

"GÜLİVER, STRULDBRUGLAR HAKKINDA KENDİSİNE VERİLEN BİLGİLERİN ÖYLE TESİRİ ALTINDA KALMIŞTI Kİ, MUTLAKA BİR STRULDBRUG'LA TANISMAK İSTEMEYECEĞİNİ SÖYLEDİ..."

BİRKAÇ gün önce Jossele ile bir kahvede oturmuş İsrail'deki ahlâkı yıkılıştan konuşuyorduk. Kahvehane keyifleri yolunda işsiz güçsüz takımıyla dolu idi; bunlar ne yer ne içer, ne ile geçinirlerdi acaba? Üç gündenberi sabahtan öğlene, öğlenden akşama kadar kahvelerde oturup bu bilmeceyi çözmeğe çalıştığımız halde maalesef muvaffak olamamıştık...

Bizim gibi enerjik, çalışkan ve her türlü maceraya atılmaya hazır iki genç insan düşük bir maaşla ömür tüketmeye mecburdu, çalışacak olursa tabii... Neden diye soruyorduk kendi kendimize «Neden?» Sonra kahve paralarını ödiyor ve kalkıp başka bir kahveye gidiyorduk. Belki sorumuza bir cevap buluruz ümidiyle tabii...

Jossele aniden yanındaki iskemle üzerinde unutmuş, ufak, kahverengi bir paket gördü. Bu herhalde çoktanberi orada durmakta olan sahipsiz bir paketti. Ben:

— Bunu garsona vermeliyiz Jossele! dedim.

— Elbette, elbette... diye cevap verdi Jossele, ama derhal değil!...

Bir müddet vicdanımızla mücadele edip sonunda galip geldik. Jossele'nin teklifine göre bu paketi garsona vermeden önce açıp içine bakmamız gerekiyordu.

— Kimbilir, diyordu Jossele, belki de içinde sahte dolarlar vardır, ve biz bundan habermiz olmadan paketi vererek başımız derde girer. Denecek lâf yoktu buna tabii... Paketi açtık. İçinde 10.000 adet kadar arkası zamklı küçük etiketlerle dolu idi; hani eczanelerde hazırlanan ilaç şişelerine yapıstırılan standard etiketlerden. Sarı zemin üzerine siyah şu yazılar basılı idi:

Rizinus öl
Hint yağı
Şişeyi çalkalayınız

Jossele bu etiket yığını görüncé

ŞİFALI ETİKETLER

heyecandan sapsarı oldu. Sesi titriyordu:

— Aman Allahım... Bir hazine bulduk Ephraim farkında mısın? Zengin olduk gitti.

Zavallı arkadaşım, kahveyi fazla kaçırıp bazı olayları olduğundan başka görmeğe başlamıştı galiba. Kendisine itiraza çalıştım; ama o dinlemiyordu bile. Elimden yakaladığı gibi civardaki bir hırdavatçı dükkânına kadar sürükledi beni. Oradan içi toplu iğne dolu iki kutu satın aldık.

Ve tiyatro başladı! Jossele bize doğru gelen orta yaşlı bir adama yaklaşıp ceketinin yakasına etiketlerden birini ilâştirdi. Adamcağız:

— Kaç para vereceğiz? diye sordu. Jossele boynunu büküp: — Ne verirsiniz... dedi. Mürtivete endaze olmaz!

Yaşlı adam kutuya bir 10 kuruşluk atıp bizi dostça selâmladı ve yürüdü. İkinci kurban iki çocuk bir

kadındı. Jossele kadının yakasına etiketi henüz takmıştı ki iki çocuk koro halinde ağlamaya başladılar: — Anneee.. Bize de rozet!..

Sonuç: 25 kuruş. Asılzade kılıklı bir bey yarım lira verdi ve burnu yukarda, takılmak istenen rozeti ceketinin cebine soktu; isimsiz hayırsever!

Genç bir «varoluşçu» dine Allaha filân inanmadığını öne sürüp rozet takmayı reddetti. Öfkeli bir adam ise faşistlere bir kuruş dahi hibe etmeyeceğini söyleyip bizi azarladı. Bunların dışında iş o kadar iyi gitti ki az sonra etiketleri paylaşip iki kol halinde çalışmaya başladık. Bir müddet geçince, yoldan geçenlere yaklaştığımız zaman bize hint yağı etiketli yakalarını işaret ediyorlar ve bu hayır kampanyasına çoktan katılmış olduklarını belirtiyorlardı. Yani kısacası yakası etiketsiz kimse kalmamıştı ortalıkta...

Öğlene doğru toplu iğne stokumuz tükendi ve yeniden iğne satın aldık. Akşamleyin ise Telâviv'de rozetlenmedik tek kişi yoktu artık sanırım. Bütün etiketleri bitirmiştik. Adam başına yüzlerce lira düşüyordu.

Şimdi yeni hintyağı etiketlerinin baskıdan gelmesini bekliyoruz; onları alırmaz Hayfaya, oradan da Kudüs'e hareket edeceğiz.

Ephraim Kishon'dan
Çeviren:
Semiramis Aydınlık

Banka hesabı!

Genç adam arkadaşına anlatıyordu:

— Karınla müşterek bir hesap açtık bankada...
— Pekiyi, hiç anlaşmazlık olmuyor mu aranızda?..
— Yooo, paraları ben yatırıyorum, karın çekiyor!

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
İLAN FİATİ: Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı: 100 kuruştur.

Sır

Bir gurup genç kadın, kahvede toplanmışlar, çene çalarlarken, bir aralık lâf «aşk»tan açılır.

Hanımlar başlarından geçen maceraları anlatmağa başlarlar: Sırası gelen kadınlardan biri: — Benim, bir tek aşkım oldu! der.

Ötekiler biraz şaşkın sorarlar: — Kim? — Pilotlar!

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARINDAN Yeni Bir Eser

ATATÜRK'ÜN HÂTİRALARI

(1914-1919)

FALİH RIFKI ATAY

Türkiye İş Bankası Şubelerinden temin edilebilir

TÜRKİYE İŞ BANKASI
ÇEŞİTLİ YAYINLARIYLA
KÜLTÜRÜN DE HİZMETİNDEDİR

Milletler Gülüyor

Düdük

İngiltere'de ufak bir kasaba garına, bir adam gelir, şefe:
— Pazarları, saat 11.05 de geçen trenin düdüğü çalmasına mâni olmanızı istiyorum! der.
— İmkânsız! der öteki. Niçin istediğinizi sorabilir miyim?
— Pazarları, papazımız bu trenin düdüğü duyulana kadar vaaz verirdi. Geçen hafta ekspres kırk dakika rötâ yapmış!...

Kösele!

Kadın hışım ile kasabın dükkânından içeri girdi. Elindeki pişmiş eti tezgâhın üzerine bıraktı.
— Geri veriyorum! kocam çok kızdı, bununla ayakkabılarıma pençe yapabilirim dedi.
Kasabın yüzü asıldı:
— Niçin yapmamış?
— Denedi ama, çıkmak istediği bütün çivilerin ucu kırılıncaya bıraktı...

— İşte sevgilim, bunu çok beğendim!

Mesaî

Mösyö Dupont'un öteki memurlardan farkı yoktu. Masa-sının üzerinde uyuyordu. O gün de gene dalmış gitmişti. Akşam olmuş, herkes evine dönmüştü. Dupont hâlâ uyuyordu. Nihayet ortalığı süpüren kadın dayanamadı:

— Mösyö Dupont, uyanın artık! Saat yedi buçuk oldu!
— O kadar oldu mu? Gene bir saat fazla mesai yapmışım!...

Picasso...

Zengin bir Amerikalı, Picasso'dan 10 000 dolara bir tablo satın alır. Ertesi gün atölyeye uğrayan Amerikalı, tablonun ne ifade ettiğini sorunca, Picasso:

— «Sizin için bir Picasso.. be-nim için ise, 10 000 dolar!» cevabım verir.

— Karıcığım, bak bugün şansım iyi gitti!

Ufak bir av hikâyesi

İHTİYAR ama çok ihtiyar bir İngiliz Lordu genç, güzel sekreteriyle evlenmeğe karar vermiş. Bu, morğun geçici bir karpisi falan değilmiş samimi olarak çocukluğa karışmak istiyormuş.

Şatonun papazı akıl kutusuymuş. Lord her şeyini O'na danışmış. Bu sefer de, 80 yaşından sonra böyle bir arzusunun pek yersiz olduğunu anlatmış ama; ihtiyar durmadan, «Ben Allaha çok dua ederim, en sonunda dualarım gerçekleşir» demiş.

Düğün merasimi yapılmış. Aradan bir sene geçmiş ve genç güzel Lady dört kilo topuz gibi bir oğlan doğurmuş. Mes'ut baba, ihtiyar Lord hemen papaza koşmuş:

— Görüyor musunuz? demiş Allah benim duamı kabul etti!
Papaz öksürmüştü:

— Tebrik ederim oğlum! Allah'ın büyüklüğüne diyecek yok!

Ama...

— Aması ne?
— Hiliç!... Yalnız müsaadenizle size bir hikâye anlatacağım: «Papaz olduğum ilk senelerdi, Rodezya'da misyonerlik yapıyordum. Bir gün çölde hem yürüyor, hem de kutsal kitabı okuyordum. Arkamda, tam ensemde bir kükreme duydum. Dönünce koskocaman bir arslanla burun buruna geldim. Üstüme atlamağa hazırlanıyordum. Senin yaptığın gibi, oğlum, ben de kendimi Allaha emanet edip bütün kuvvetimle kitabı arslanın kafasına indirdim. Hayvan yere yığılıverdi.

Tam Allah'a dua etmeğe hazırlanıyordum ki, tüfeğini temizleyen bir avcı görmüyeyim mi?...

— ... Kötü yazımdan dolayı özür dilerim...

Yemin

Genç evliler birbirlerine sonu gelmeyen vaadlerde bulunuyorlardı:

— Hayatının sonuna kadar beni seveceğinden emin olmak isterdim.

— Yemin ederim!
— Öyleyse en mukaddes şeyin üzerine...

Adam düşüdü, taşındı:
— En mukaddes şeyim yani senin terzi faturalarının üzerine.

Nakavt

İki raund arasındaki istirahat-tan istifade eden boksör köşesine gitti. Hali hiç de iyi değildi. Üç defa, hakem, başucunda do-kuza kadar saymıştı.

— Üzülme! dedi menajeri O'nu bir güzel korkuttun!

— Sahi mi? Bunu siz mi söylüyorsunuz?..

— Tabii ya!.. Hele üçüncü defa yere uzanışında, sana bir şey oldu sandı da, rengi falan uçtu!..

Lüks otel:

— Başka bir emriniz var mı madam!

Meslek

Mösyö Durand oğluyla bir türlü anlaşamıyordu. François akademiye gidip, ressam olmak istiyordu. Halbuki babası, bir el sanatı öğrenmesi üzerinde duruyordu. Aralarında geçen tartış-malardan en çok madam Durand üzülmüyordu. Bir akşam gene baba oğul, atışmaya başlayınca:

— Bana bak arslanım, dedi, sen ressam mı olmak istiyorsun?
— Hem de nasıl? Ama başa-racağım!

— Baban senin sanatkâr bir işçi olmanı istiyor!

— Asla!

— Haydi canım, babanı kırma. Demin aklıma bir şey geldi senin de hoşuna gidecek zaunederim.

— Neymiş o?
— Çerçeveci olsana!...

Dünya Karikatürleri

-PATRONUN HOŞUNA GİDER
AMA, YA KARISININ ?..
-ONUNLA DA SEN MEŞGUL
OLUVER !

-EVET EVET, KARYOLA FABRİKASINDA ÇALIŞIYORUM,
FATURAYA "SOMYA TAMİRİ" YAZIVER !

-SEVGİLİM, KAHVENİ AL !

-GELECEK YAZ İÇİN ŞİMDİDEN
HAZIRLANMAK İSTİYORUM :
BU MAYO NASIL ?..

-SİZ AYDA BEŞYÜZ LİRAYA
BÖYLE DAKTİLO ZOR BU-
LURSUNUZ !

Demir Perde Şakaları

Bütün dillerde
Milyonların okuyup gül-
dükleri fıkralar.

Satışa çıktı

Umum Dağıtım Yerleri:
AKBABA Yayınları
Divanyolu Klod Farer caddesi
No: 8-10 — İstanbul

TAŞRA için
SABRİ ÖZAKAR
Vilâyet Han, Ankara cad.

Fiatı: 5 Lira

(AK—269)

(İlâncılık: 9793—271)

**AKBANK'ın
yeni
ikramiye
apartmanı**

İstanbul,
Caddebostanda
kaloriferli, parke ve
marley döşemeli,
tam konforlu,
deniz manzaralıdır.

Fevkâlâde itina ile hazırlan-
mış bu emsalsiz dairelerden
bir tanesine sahip olabilmek
için hesap açtırmakta acele
ediniz.

AKBANK

(AK—272)

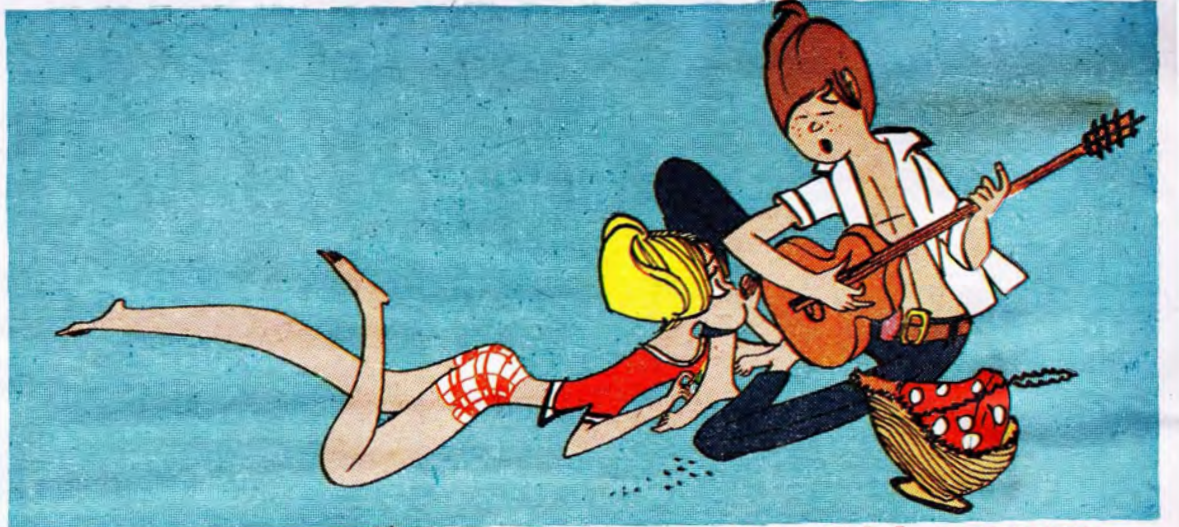
REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

**BASIN
İLÂN KURUMU**
YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR

Genel MÜDÜRLÜK :
Cagaloglu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 27 66 00 - 27 66 01
Büro adresi : BASINKURUMU

(Basın: 22889—270)

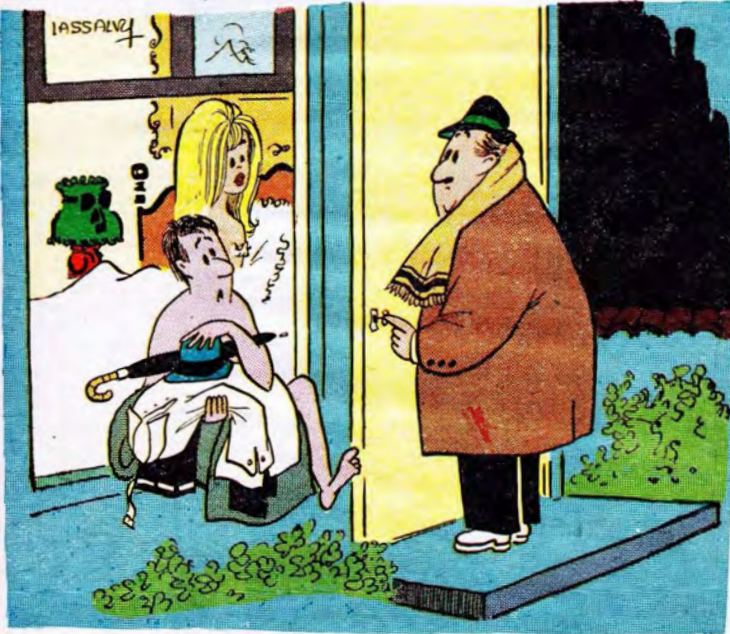
AK HA HA

-BANA ÇOK HOŞUMA GİDEN BİRİNİ HATIRLATIYOR-
SUNUZ... O DA TİPKİ SİZİN GİBİ BÜTÜN SEVDİĞİM
ŞARKILARI YANLIŞ ÇALARDI ...

-ŞİMDİ BUNLARA DURUYORLAR DİYE Mİ CEZA
YAZAYIM, DURMUYORLAR DİYE Mİ ?..

-0000, MERHABA POOL... ŞİMDİ KARIN SENİ
GÖRÜNCE ÖYLE ŞAŞIRACAK Kİ, BUGÜN HİÇ
BEKLEMİYORDU !

-BU YAZ TATİLDE ÖYLE YORULDUM Kİ,
İKİ AY YATIP DİNLENECEĞİM !